Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII nr. 46 (606) ★ joi 4 iulie 1957 ★ 8 pag. 30 bani



ȘTAFETA NOASTRĂ IN CINSTEA FESTIVALULUI A PARCURS 1581 Km

Pînă astăzi, ștafeta noastră a străbătut 1581 km. trecînd prin 183 comune și 29 orașe fiind purtată de 2.120 pionieri. Pretutindeni pe unde a trecut ștafeta, în mesajul ei, pionierii au notat realizările dobîndite în cinstea Festivalului. Iată cîteva cifre:

S-au strîns 234.498 kg. fier vechi și s-au plantat 148.524 buc. puieți de pomi fructiferi și nefructiferi. Au mai fost adunate 34.088 buc. sticle și borcane, 4.900 kg sticlă pisată, 257 kg plante medicinale, 1.305 kg semințe. S-au curățat 1.114 ha de islaz.

★ ★ ★

O întîmplare la apa Vișeului

Coborîsem dealul Moiseiului și ne apropiam de podul ce traversează apa Vișeului. Intr-un loc mai adînc, unde apa trece cu mult peste un metru, se scăldau cîțiva copii.

Zgomotul căruții le atrase atenția. Iși îndreptară privirile spre noi și... ca împinși de un resort, doi dintre ei ieșiră din apă, își traseră la iuțeală pantalonii, își luară de pe prund tenișii și o zbughiră după noi... Fugeau de mîncau pămîntul. Priveam cu mirare la ciudata întrecere dintre căruța noastră și acești copii. Unuia îi căzu un pantof. Se opri, îl înșfăcă cu mîna stîngă și o porni din din nou cu aceeași viteză. Celălalt se împiedică de un bolovan ieșit în afară, însă nu se opri. Pe semne că nu simțea durerea.

— Ce-o fi cu ei de aleargă așa?

Iată că cel care-și pierduse mai înainte tenisul ne întrece. Celălalt după el. Apăru și școala, pătrunseră înăuntru și astfel îi pierdurăm din ochi...

★

Abia mai tîrziu, după ce se făcuse sch[illegible]l ștafetei, am aflat că cei doi fus[illegible] trimiși la pod ca să vadă cînd venim noi, pentru a le da de știre celorlalți. Cum afară era prea cald, iar noi întîrziaserăm puțin, s-au gîndit că n-ar fi rău să se scalde.

Intîmplarea a făcut ca imediat după aceea să apară ștafeta. De, ce să-i faci, se mai întîmplă!...

Purtătoarea ștafetei

In adunarea de unitate care s-a ținut cu cîteva zile înainte de sosirea ștafetei la Salva, Pașcu Floarea a fost aleasă de toți pionierii din școală să ducă mai departe mesajul ștafetei. De ce tocmai Pașcu? Aceasta a fost o întrebare care am adresat-o și noi pionierilor din Salva.

— Pentru multe, a sunat răspunsul. Ascultați o mică întîmplare și o să vă dumiriți.

— In prima zi de vacanță am hotărît împreună cu tovarășa instructoare, să facem o excursie în pădure. Chiar în acea zi, după amiază, am pornit la drum. Ajunși în Răchițele — așa îi spunem noi locului cuprins între malul Sălăuței și al Salvei — am văzut-o pe lelea Ana prășind singură la porumb. Trebuie să știți că lelea Ana e bătrînă, are peste 65 de ani și n-are pe nimeni în jurul ei. Văzînd-o, Pașcu Floarea ne-a chemat și ne-a spus: „Haide-ți să-i ajutăm. Oamenii tot mănîncă acum de amiază, așa că, dacă le-om cere sapele, ni le vor da".

Și așa, deodată lelea Ana s-a pomenit în urma ei cu 20 și ceva de prășitori. Se uita la noi și parcă-i pierise graiul. Floarea a rugat-o să se ducă acasă, să n-aibă grijă de porumb că-l vom prăși noi. Cu greu s-a urnit din porumbiște. N-a plecat însă acasă. S-a așezat pe malul Sălăuței și a privit tot timpul la noi.

Intr-o jumătate de oră am terminat. Ne-am dus apoi la bătrînă și i-am spus că acum poate să se ducă liniștită acasă că porumbul i l-am prășit noi.

N-am mai pus nici o întrebare pentru că ni s-a părut firesc din clipa aceea că ștafeta a fost încredințată Floarei.

Făcliile

Era o seară senină. Ștafetiștii din Remeți, o comună ucraineană de pe malul Tisei — urcau dealul Hutei. Incă cîțiva kilometri și apoi, înaintea ochilor, se va întinde Țara Oașului în toată măreția ei.

Dar iată, în vîrful Hutei se aud tropote de cai iar făclii aprinse luminează zarea. Cei din Remeți iuțesc pasul. Sus îi așteaptă prietenii lor din satul Huta Certeze, care aveau să preia ștafeta „Scînteii pionierului". Distanța se micșorează mereu, tropotele cailor se aud tot mai aproape, tot mai aproape... Acum se văd unii pe alții. Big Mihăiță alesul tuturor să ducă mai departe ștafeta a dat comanda de oprire a cailor. E unul din cele mai emoționante momente. La lumina făcliilor, Pasemciuc Maria predă ștafeta care, nu peste multă vreme, va trebui să ajungă la Festival. In fața ștafetiștilor din Remeți, Olah Elisabeta înscrie în mesaj ceea ce au făcut pionierii din satul lor în cinstea Festivalului. Cu siguranță că traistele oșenești lucrate cu atîta migală de pionierii de la școala de 4 ani din Huta Certeze vor ajunge la Moscova. Și cine știe ce tînăr va admira cadoul acestor pionieri din nordul Romîniei.

Cu cîntecul ștafetei pe buze, noii purtători ai ștafetei pornesc mai departe. Prietenii rămași în vîrful Hutei le urează drum bun. In frunte aleargă 4 cai albi. Pe unul e Big Mihai, purtătorul mesajului. Pe al doilea Golină Petre, care strînge la piept steagul ștafetei. Pe ceilalți doi, Olah Elisabeta și Big Irina. Ceilalți 6 călăreți sînt imediat în urma lor. Drumul luminat de făclii e neasemuit de frumos. Oamenii care, de obicei, dorm la ora aceasta îi așteaptă acum pe purtătorii ștafetei pe marginea ulițelor sau la geamurile caselor cu vîrfurile țuguiate. Fiecare părinte e mîndru că fiul său, deși așa de mic, e printre cei ce poartă mesajul păcii și al prieteniei.

Concurs de călărie

— Hai-de Io-sif, hai-de Iosif!

Incurajările micuților spectatori ce se aflau în apropierea „hipodromului" improvizat din Livada, își încurajau călărețul favorit.

Incă de la plecare, Iosif călare pe calul Bondy, a reușit să ia un avans de cîțiva metri. Iată însă că Bondy își încetinește pasul, caută cu privirea împrejur și... e gata, gata să părăsească pista de alergare. Dar Iosif nu se lasă. Trage cu putere de hățul din stînga, dă cîțiva pinteni calului iar acesta, neavînd încotro, trebuie să-și urmeze drumul în goană.

— Hai-de Io-sif, hai-de Io-sif!

Nu trece mult timp și Bondy îl ajunge din urmă pe Loty (calul lui Fanya), apoi pe Pychyw și... se situează în fruntea plutonului. Pînă la linia de sosire mai sînt cîțiva metri. Din spate „atacă" puternic calul strunit de Fanya. Ce se va întîmpla oare? Cine va cîștiga? Mai sînt numai trei metri. Acul cronometrului se învîrte cu iuțeală. Ce timp va realiza cîștigătorul?

In acest moment Bondy trece primul linia de sosire, urmat de Loty și Pychyw.

Timpul realizat de cîștigător este destul de bun (43" 1/10 pe distanța de 200 m), cu atît mai mult cu cît Iosif nu practică de prea mult timp acest sport.

La sfîrșitul concursului organizat la Livada în cinstea ștafetei, am stat puțin de vorbă cu el.

— Cum ai învățat călăria?

— Peste drum de casa noastră se află dispensarul, care are 2 cai. Kimpan — baci, îngrijitorul lor, îmi dă voie să fac cîte o tură călare pe cîmp.

— Despre concurs ce ne poți spune?

— A fost destul de greu. La un moment dat am crezut că voi pierde. Bondy e atît de nărăvaș... Și nu numai atît, dar și ceilalți concurenți, în special Fanya, sînt la fel de buni. De aceea trebuie să mă mai antrenez... Ca să scap de emoții...

N-am putut să stau mai mult de vorbă, cu Kiss Iosif, căci, de după cotitura drumului apărură purtătorii ștafetei. După predarea însemnărilor ne-am luat rămas bun de la Kiss. Cine știe, poate ne vom reîntîlni. Peste o lună... un an, doi?

In orice caz, dacă Iosif se va antrena cu sîrg s-ar putea să... mai scriem despre el.

Pagină redactată

de Radu Popa și Emil Dobrescu

Citiți în pag. a VIII-a SURPRIZA NUMĂRULUI

POŞTA săptămînii

27 VI. — 4.VII. 1957



Pe primul loc

Echipa de gimnastică a şcolii, fruntaşă pe raion, a concurat la Tîrgovişte la faza pe regiune a „Concursului tinerilor gimnaşti".

Cu nerăbdare şi emoţie am aşteptat rezultatele, mai ales că în rîndul gimnaştilor din şcoală se afla şi colegul nostru, Popa Victor, fruntaş la învăţătură, promovat numai cu medii 5.

Mare ne-a fost bucuria cînd am aflat că echipa şcolii noastre s-a clasat pe primul loc, iar Popa Victor a obţinut diplomă şi locul I pe regiune.

Impreună cu tovarăşul profesor de educaţie fizică i-am felicitat pe campionii regionali.

FLORESCU AURORA
cl. a VI-a
preşedinta det. nr. 20 Sc. de 7 ani nr. 9 mixtă — Buzău

PARTIDULUI

Dacă în şcoli noi învăţăm,
Sorbind din cărţi lumina vieţii,
Partidului îi datorăm,
Căci ne-a deschis drum nou al libertăţii.

Dacă în vară spre tabără ne îndreptăm,
Să ne petrecem mai plăcut vacanţa,
Partidului îi datorăm,
Căci el ne luminează viaţa.

ŞTEFANESCU ION
Şc de 7 ani Călan
reg. Hunedoara

Sîntem la egalitate

Spre bucuria noastră, pionierul Cristea Dumitru, care în cursul anului nu a învăţat prea bine, la examene a luat medii 4 şi 5. Acum, în vacanţă, facem excursii în pădure unde cîntăm, ne jucăm, iar cînd pornim spre casă, facem cîte o baie în apa din marginea satului. Adeseori luăm cu noi şi mingile de volei, fotbal sau handbal. De curînd am jucat handbal cu fetele, care, fiind mai antrenate decît noi, băieţii, ne-au bătut. In schimb la volei au ieşit învingători băieţii.

PALEA ALEXANDRU
cl. a V-a com. Singureni

Mîini iscusite

Cu ajutorul acului şi al aţei de diferite culori, fetele din clasele a V-a, a VI-a şi a VII-a, aştern pe pînza albă ca zăpada, imagini frumoase şi atrăgătoare.

Ţi-o spun drept, dragă redacţie, dacă ai vedea păunul brodat de Costache Domniţa a-i rămîne uimită, atît de frumuseţea lui cît şi de iscusinţa acestei pioniere. Tot atît de frumos a lucrat şi Chiriacescu Victoria, care, în cadrul unui concurs pentru cele mai frumoase daruri pentru Festival, a ieşit prima pe şcoală.

Sînt foarte bucuros că Victoriţa este în clasă cu mine, că din şcoala noastră vor ajunge în mîinile tinerilor, veniţi la Festival, cele mai frumoase daruri, care să oglindească frumuseţea artei şi a cusăturilor noastre naţionale.

T. MARIN

ZIUA INVĂŢĂTORULUI

Dragă redacţie,

Desigur că, cu prilejul „Zilei învăţătorului", mulţi alţii ca mine se vor fi gîndit, să-ţi scrie despre învăţătorii lor.

Cu toate acestea, chiar dacă cele scrise nu vor fi date în gazetă, nu mă pot opri să-ţi povestesc despre tovarăşul Popescu Petre, învăţătorul nostru. Inainte de toate, află că nu există şcolar din clasa noastră care să nu-l iubească pe tovarăşul învăţător. Chiar şi Sima Elena, despre care vreau să-ţi vorbesc şi care... Dar mai bine s-o iau de la început.

Sima a fost una din elevele cele mai îndărătnice din clasă. Nu era, aşa cum se spune, o obraznică şi o zvăpăiată, ci, dimpotrivă, tăcută şi încăpăţînată... Şi nu voia să înveţe.

— Iar nu ţi-ai făcut lecţiile, Sima...

— ...

— De ce nu vrei să înveţi?

Şi uite aşa îl fierbea.

O singură dată şi-a ieşit din fire tovarăşul Popescu. Asta s-a întîmplat la o oră de istorie. In timp ce dînsul explica, Sima se juca în bancă. Atunci tovarăşul învăţător s-a îngălbenit şi a strigat tare de tot: „Sima! Sima Elena, ce faci acolo"? I-am spus tovarăşului învăţător: „daţi-o afară de la şcoală pe fata asta aşa de rea şi încăpăţînată". Dînsul întîi s-a supărat, apoi a început să rîdă.

— He, hei, copii, dacă noi, învăţătorii, am judeca aşa... Să ştiţi însă că Sima o să se îndrepte... Şi asta a spus-o tocmai în ziua în care l-a necăjit cel mai rău.

Sima Elena s-a îndreptat. Nu e o elevă strălucită, dar s-a îndreptat mult. Tovarăşul învăţător s-a împrietenit cu ea, cu Sima Elena, nesuferita care-i făcea zile fripte. Stătea după ore şi o ajuta să-şi facă lecţiile.

De piatră să fi fost, şi nu te-ar mai fi răbdat inima să faci necazuri unui om care se zbuciumă atîta pentru tine. Iar Sima a înţeles; pentru că ea nu e o fată rea, acum am băgat de seamă şi noi. A terminat anul şcolar cu bine.

Asta am vrut eu să povestesc despre tovarăşul nostru învăţător.

SIRBU MARIANA
Şcoala de 7 ani nr. 148
cl. a IV-a Bucureşti

De vorbă cu cititorii

Şi azi, ca şi în celelalte zile, am primit nenumărate scrisori de la prietenii mei din toată ţara. Unii îmi povestesc despre bucuria lor că au trecut cu succes examenele, alţii despre felul în care-şi petrec vacanţa de vară. Iar cei care au terminat clasa a VII-a îmi scriu despre ce vor să devină în viaţă despre dragostea pentru profesia pe care şi-au ales-o Cu acest prilej, ei răspund şi întrebării puse în articolul „Vreau să fiu... artistă" apărut, nu de mult în ziarul nostru Intrebarea sună astfel: „Făceţi-ne să înţelegem de ce vrea Georgeta să devină artistă?

CE



Nu zic că nu e bine să te faci artist; dar asta atunci cînd simţi o chemare pentru aşa ceva. Cît despre Georgeta, cred că ea vrea să fie artistă pentru că asta e o meserie „nobilă". ...Şi sînt mulţi ca ea, care îmbrăţişează meserii ce nu li se potrivesc, numai pentru că sînt „nobile".

Eu vreau să urmez Şcoala profesională de electricitate, şi nu mă sfiesc s-o spun. Imi place mult această meserie şi ceasuri întregi n-aş mai face altceva decît să meşteresc la diferite aparate electrice, să le desfac, să văd cum sînt construite, care sînt piesele care le compun.

Vreau să devin un meseriaş bun şi să contribui şi eu la electrificarea comunelor patriei noastre, printre care şi comuna mea natală.

TRAISTARU MARIN
cl. a VII-a com. Coteana,
raionul Slatina, reg. Piteşti.

SĂ



Eu n-o înţeleg de loc pe Georgeta. Ca să faci o meserie, ea trebuie să te pasioneze.

Eu mi-am făcut un adevărat atelier, unde îmi petrec ceasuri întregi construind fel de fel de aparate. Uneori se mai întîmplă să nu reuşesc. Dar nu mă descurajez şi încep totul din nou. Cel mai mult îmi place însă să fac aparate de telegrafie. Abia aştept să termin clasa a VII-a, ca să mă pot înscrie la şcoala de telecomunicaţii. Pentru asta mă pregătesc încă de pe acum. Pe lîngă fizică, materie care e absolut necesară în viitoarea mea meserie, învăţ la fel de bine la toate celelalte materii.

ŞTEFAN CRISTEA
cl. a VII-a
com. Dilga raionul Lehliu

FIU



Intr-unul din numerele trecute aţi scris despre o fată, Georgeta din Galaţi, care vrea să se facă neapărat artistă. Ea nu citeşte, nu vede filme, piese de teatru şi învaţă şi prost. Intr-un cuvînt, n-are nici un fel de înclinaţie pentru a fi artistă. Ei bine, cred că, de fapt, Georgeta este o fată căreia nu-i place să muncească şi de aceea a spus că se face artistă. Şi-a închipuit probabil că această profesie nu cere nimic altceva decît să te urci pe scenă şi să joci. Dar şi pentru a fi artist, trebuie voinţă, dragoste şi talent.

Eu unul vreau să-i spun Georgetei că pentru orice meserie trebuie muncă şi învăţătură temeinică.

DAN ACHIM
Şcoala de 7 ani nr. 95 mixtă
Bucureşti

Pe urmele scrisorilor nepublicate

Cu cîtva timp în urmă, pionierul Moldovan Grigore, din comuna Sînpetru, satul Dîmbu, raionul Sărmaş, ne-a scris că nu primeşte la timp gazeta. In urma sesizării noastre, secţia difuzării presei din Sărmaş ne anunţă că s-au luat măsuri de îndreptare. Faptul ne este confirmat şi de către pionierul Moldovan, care ne spune printre altele:

„In ceea ce priveşte lipsurile în difuzarea presei în comuna noastră vă comunic: tovarăşul Catană Alexandru s-a deplasat aci, la noi, a cercetat şi luat măsuri pentru înlăturarea neajunsurilor. Acum toţi pionierii şi elevii şi-au reînoit abonamentele şi le primesc la timp".

Sighişoara

Situată într-un cadru pitoresc şi plin de poezie pe o colină de pe malul Tîrnavei-Mari, vechea aşezare, datînd de mai bine de 7 secole, a fost fondată de către coloniştii saşi. Oraşul se împarte în două: vechiul burg medieval ce era cunoscut încă de prin anul 1190 şi oraşul nou, desfăşurat în lunca largă a Tîrnavei.

Fost centrul unor importante corporaţii de meşteşugari, ne-au rămas pînă astăzi turnurile ce purtau numele breslelor, dintre care, turnul cel mare, cu ceas, este cel mai interesant. Aci se află muzeul orăşenesc în care se păstrează arme, documente vechi, etc. Alături de vechile vestigii demne de admirat, pulsul vieţii noi bate din ce în ce mai puternic, noile uzine şi întreprinderi, şcolile şi instituţiile Sighişoarei reuşind să ocupe un loc de frunte. Din Sighişoara se pot face excursii minunate în împrejurimi, peste dealurile cu vii bogate, producătoarele celebrelor vinuri de Tîrnave.

R. DRAGOMIR

FRUMOASĂ EŞTI PATRIA MEA



FRUMOASA ESTI PATRIA MEA

COMUNICAT Nr. 1

A. Incepînd cu 1 iulie a.c., Clubul Tinerilor Turiști își redeschide activitatea sa de vară. Pot participa la cercetarea ținutului natal, în cadrul Clubului, vechii membri, cît și toți aceia care vor să devină membri în vara aceasta.

B. Formalitățile de înscriere în Club sînt simple: tînărul turist trimite redacției „Scînteia pionierului" un plic în care cere să fie primit membru în C.T.T. Pe plic, trebuie menționat: „Pentru C.T.T.".

C. Clubul Tinerilor Turiști participă la concursul „Să ne cunoaștem ținutul natal" inițiat de Comitetul Central U.T.M. și de Ministerul Invățămîntului și Culturii. De aceea, Clubul recomandă membrilor săi să-și ducă activitatea din vara aceasta în următoarele ramuri de cercetare indicate în regulamentul Concursului „Să ne cunoaștem ținutul natal":

Istorie. Tinerii turiști să cerceteze localități și monumente istorice, tradiția școlii la care învață, muzee și documente istorice, obiecte arheologice, monede vechi, aspecte ale mișcării muncitorești și ale răscoalelor țărănești, viața și activitatea personalităților de seamă din regiune, condițiile de viață ale locuitorilor în trecut și azi, obiceiurile lor, portul și tradițiile, starea culturală a ținutului.

Limba, literatura și folclorul. Tinerii turiști, în călătoriile lor, stînd de vorbă, seara, cu bătrînii satului, pot culege cîntece, proverbe și zicători, basme, legende, obiecte de artă manuală, cusături, împletituri și sculpturi (obiectele pot fi desenate, fotografiate etc.).

Științele naturii, geografie. Așezarea geografică, structura și bogățiile solului și subsolului, dezvoltarea agriculturii și industriei, fauna, flora, date despre lupta oamenilor pentru transformarea mediului natural local.

D. Despre cele mai interesante rezultate ale muncii lor de cercetare, membrii clubului vor trebui să scrie gazetei, să-i trimită desene și fotografii.

E. Tinerii turiști cu o activitate bogată și interesantă vor fi premiați la sfîrșitul activității de vară.

F. De asemenea, cu rezultatele activității lor de cercetare, membrii Clubului participă la concursul „Să ne cunoaștem ținutul natal", inițiat de C.C. al U.T.M. și Ministerul Invățămîntului și Culturii.

Membrii Clubului vor fi ținuți la curent cu activitatea clubului, prin articolele publicate în gazetă și prin comunicate.

C.T.T. va evidenția în paginile gazetei, realizările și pe membrii celor mai active grupuri de turiști participanți la concursul „Să ne cunoaștem ținutul natal".



Tineri turiști, la drum!

Nu de mult, la redacție ne-au sosit două pachete de la unul dintre cele mai active grupuri de tineri turiști, cel de la Botoșani, condus de Glavan Dorin Constantin. Tinerii turiști din acest grup sînt cei dintîi care au trimis rezultatul primelor lor cercetări. Ei au reușit să găsească izvorul unui rîu. De altfel, din scrisorile trimise, publicate mai jos, veți afla întreaga lor activitate din primele zile...

Izvorul Dresleucăi

In vacanța aceasta eu, împreună cu Mariniuc Gheorghe și alții, am hotărît să facem o expediție cu scopul de a stabili locul exact al Izvorului Dresleucăi.



Am pornit într-o dimineață însorită de vară. Pornind pe drumul Stînceștilor, am ajuns în sat. După aceea ne-am continuat drumul mai departe, spre Ipotești, satul copilăriei lui M. Eminescu. La Ipotești, am vizitat casa muzeu și fiecare din noi a făcut însemnări în carnețel.

Părăsind Ipoteștii, ne-am îndreptat spre locul de unde bănuiam că izvorăște Dresleuca. Am mai trecut două dealuri și, coborînd în vale, am dat de izvorul rîului. Am trecut cu grijă pe hartă acest loc și apoi, după popasul de aici, am pornit înapoi spre casă. La întoarcere, ajungînd într-o mlaștină, am dat de un mic afluent al Dresleucăi. L-am trecut și pe acesta pe hartă și, fiindcă nori negri amenințau cu ploaie, ne-am grăbit. Cînd am ajuns la podul care traversează Dresleuca, eram tare obosiți, dar veseli; expediția noastră dăduse rezultate satisfăcătoare:

— A fost descoperit izvorul Dresleucăi;

— Ne-am completat ierbarul;

— Am colecționat probe de sol;

— Am întocmit o hartă cu itinerariul expediției;

GLAVAN DORIN
MARINIUC GHEORGHE
WEXLER SANDU

Dragă redacție,

Deoarece în excursiile precedente am cercetat mai mult doar împrejurimile de sud și sud-vest ale orașului Botoșani, am hotărît să facem o excursie mai lungă în jurul orașului nostru.

Astfel, la 4 aprilie a.c., subsemnații Glăvan C. Dorin, Sandu Wexler și Mariniuc Gh, am înconjurat orașul mergînd pe cîmp și pe străzile lăturalnice. Am pornit de acasă la ora 9 dimineața.

O interesantă descoperire am făcut într-o vale din partea vestică a orașului Botoșani. Tocmai poposiserăm în această vale și mîncam, cînd atenția ne-a fost atrasă de solul acestei văi, care are o culoare roșiatică. Din această cauză, am numit valea — „Valea Roșie". Culoarea roșcată a solului văii se datorește, credem, faptului că aici se găsesc oxizi de fier. Presupunerea ne-a fost întărită cînd am descoperit la poalele văii, o rîpă cu pereții foarte abrupți. In acest loc puteam deosebi cu ușurință straturile de sol. Stratul superior era mai puțin roșcat, asemănător cu cel din V. Roșie. In schimb straturile inferioare erau roșcate. Solul argilos era impregnat cu un praf roșu-ruginiu. Am colecționat de aici și din „Valea Roșie" probe din acest sol ciudat și am pornit mai departe. După cîtva timp am urcat panta unui deal pe care se află pădurea Ștefănescu. Panta acestui deal măsura 25⁰. Am hoinărit puțin prin pădure și apoi, după ce am colecționat o probă de sol și plante pentru ierbar, am continuat voioși drumul. Am coborît dealul și ajungînd la Dresleuca, am traversat-o. Puntea pe care am trecut era veche, așa că s-a rupt și era cît pe-aci să facem o baie, dar am scăpat doar cu pantofii plini de noroi. In sfîrșit, după jumătate de oră, am pornit spre nord-est, urcînd un deal cu o pantă de aproximativ 30⁰. Cercetînd solul acestui deal, am găsit lut, humă, nisip și am colecționat probe de sol de aici. Acasă ne-am întors tocmai după amiază, tîrziu

GLAVAN DORIN
SANDU WEXLER și MARINIUC GH

SPAIMA

Un grup de copii de la Școala nr. 2 din Oltenița se grăbea spre pădure. Toți vorbeau, rîdeau.

— Ce frumos e aici!

— Ia te uită ce bondar mare! Și Dorel, un pionier din grupul de excursioniști, își scoase bascul, să-l prindă. Dar bondarul zbură pe un tufiș apropiat.

— Stai că-ți arăt eu ție... Tot am să te prind. Și Dorel îl urmărea cu încăpățînare.

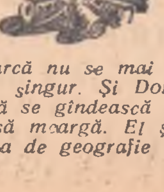
După un timp, bondarul s-a oprit pe un salcîm mititel și, bizîind nemulțumit, și-a strîns aripioarele străvezii. Haț! Dorel îl și acoperi cu bascul.

— Așa, acum te-am prins. Și, ridicînd bascul în sus, strigă triumfător: „L-am prins! L-am prins!" Dar cînd se uită în jur, văzu că nu era nimeni. SE RATACISE! Vru să strige, dar teama îl oprea să tulbure liniștea adîncă a pădurii. Nu se mai auzea nimic, nimic... decît bîzîitul bondarului prins.

Acum copiii din detașamentul lui poate se jucau, erau veseli, iar el e singur, și așa departe. Ce să facă? Cum să ajungă la ei?

Intr-un pom apropiat, o ciocănitoare își începuse lucrul: toc, toc, toc... Ce mică era!... Și ei nu-i era frică.

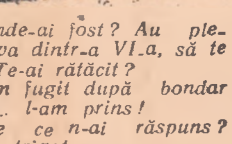
De cînd venise ciocănitoa-



rea, parcă nu se mai simțea atît de singur. Și Dorel începu să se gîndească în ce parte să meargă. El știa de la lecția de geografie că pădurea este la nord de oraș, dar nu avea busolă. Atunci se gîndi la un alt mijloc de orientare în pădure: la mușuroaiele de cîrtiță. Știa că partea dinspre nord a acestor mușuroaie este mai umedă și porni să le caute. Indată găsi unul și se aplecă să vadă care parte e mai umedă. Il pipăi pe toate părțile, dar era la fel de uscat peste tot.

Cum se poate? Doar în cartea lui scria să o parte este mai umedă. Ce să facă acum? Și pe moment, iar îl cuprinse frica. Apoi îi trecu prin minte altceva: „Mă voi orienta după mușchi"... Și se îndreptă spre copacul cel mai apropiat; văzu că aproape de rădăcină, pe copac, era niște mușchi verde catifelat. Deci în partea aceea era nordul. Ca să se convingă, alergă la alt copac și, spre bucuria lui, și acesta avea mușchiul pe aceeași parte. Deci el va porni în partea opusă, adică spre sud, către oraș. Și gîndul că își va găsi colegii îi alungă frica și o luă la fugă prin pădure.

Alergă așa cîtva timp, pînă cînd în fața lui zări un luminiș. Era o poieniță cu o mulțime de flori, iar în mijloc... colegii și profesorii lui. Dorel a stat puțin la îndoială, să se arate sau nu? Insă cineva îl zări și toți se strînseră în jurul lui.



— Unde-ai fost? Au plecat cîțiva dintr-a VI-a, să te caute. Te-ai rătăcit?

— Am fugit după bondar și... și... l-am prins!

— De ce n-ai răspuns? Te-am strigat.

— Ei, v-am găsit eu. M-am orientat... Și Dorel privi în jur bucuros. Spaima rămăsese undeva, departe, în mijlocul pădurii.

LIDIA VIȘAN



Elena Dragoş



Luntraşul

Dunărea se zbate ca aripa
Unei păsări sure care moare.
Ca un nor se trece lungă clipa
Plouă mohorît şi e răcoare.

Mohorîţi sînt oamenii în luntre;
Poate ploaia îi udă prea mult,
Sau venit-au grijile mărunte
Şi i-a copleşit cu-al lor tumult.

Doar luntraşu-i vesel. Bărbăteşte,
Luntrea taie valul de oţel.
Omul rîde mîndru... Azi vîsleşte
Fiul său alăturea de el.

Cîntec

Sălcii, fete mîndre
Cu păr lung şi des,
Apele, azi noapte,
Iar s-au înţeles

Ca să ne înnece
Fiece căscioară
Şi în sat să prade
Precum astă vară.

Frumuseţea voastră,
Părul lung, de fum
De-or să le desmierde,
Şi-or vedea de drum.

Vor pleca-nblînzite
De iubire bete,
Să vă cînte-n lume,
Sălcii, mîndre fete.



La punctul pescăresc

La punctul pescăresc nu-i nimeni
Afară de o bătrînă-ngrijitoare,
Un cîine rău şi o pisică
Ce stă cu miţul ei la soare.

Toţi trei, aşteaptă seara înstelată
Cînd vin din larg pescarii cu vînatul.
Abia atunci se-nsufleţeşte satul
Şi mai ales cînd prada-i mai bogată

Nevestele, cu fuste înflorate,
La descărcat vin fuga să ajute,
Apoi adoarme totul. Mai departe
Se sparg de maluri valurile slute.

Şi-n zorii zilei iarăşi laolaltă
Pescarii pleacă-n larg, stăpîni pe valuri,
Femeile, cu ţînci frumoşi în braţe,
Işi flutură batistele pe maluri.

In vacanţă

Pescarii dorm, să prindă puteri
S-au spus poveştile şi-a murit focul
Şi tu lîngă tata ai aţipit,
Numai Dunărea, nu-şi află locul.

Cu paşi şoptiţi, ţi-a pătruns în vis
Ţi-a făcut din semilună o barcă
Şi din razele lunii năvod
Şi te-a-mbiat : hai, încearcă !

Şi numai peşti de aur s-au prins
Şi s-au zbătut în ciudata ta plasă.
Dar s-a stîrnit o furtună-n vis
Şi te-a-necat apa cea furioasă.

Tocmai atunci, un pescar te-a trezit :
— Mergem în larg, s-a făcut dimineaţă
Şi-avem nevoie de tine, nu ştii ?
Glumi pescarul rîzînd sub mustaţă.



Te-am revăzut...

Te-am revăzut, sat micuţ, dunărean
În care berzele cuib vin să-şi facă,
Unde văzduhul miroase a flori
Unde copiii la soare se joacă.

Ţi-am zărit casele, albe cutii
Pline de taine, de suflete-alese,
Pomii ce-n vitregul lut au crescut,
Ca să-ţi dea roade, încă neculese.

Ţi-am ascultat şi poveştile vechi,
Despre pescarii pieriţi în furtună,
Şi despre ielele care întind,
Hore pe apo, sub limpedea lună.

Oamenii-tăi, simplu se veselesc
Ştiu să înfrunte apele grele.
Te-am revăzut sat micuţ, dunărean,
Ciob de oglindă al patriei mele.

Povestiri dunărene



In vremea aceea apele Dunării se porniseră în vălmăşag, aruncîndu-se cu furie şi măturînd totul în cale. O barcă rătăcită era mînată de colo pînă colo, întocmai ca o coajă de nucă. Un om cu braţele puternice se lupta să-i dea o ţintă. Părul îi era în neorînduială, barba crescută peste măsură, iar pe faţă, pe straie, curgeau stropi mari de apă aruncaţi de mînia fluviului. Peste tot apele înghiţiseră aşezările omeneşti.

Ostenit, omul nostru abia îşi mai trăgea sufletul. Deodată un curent de apă izbi barca de ţărm şi omul coborî să-şi caute adăpost. Dar peste tot era pustiu. După multe căutări, găsi, în sfîrşit, la marginea unor sălcii pletoase, o colibă. Era o colibă părăsită. Intrînd, omul cercetă peste tot locul, înăuntru mai întîi, apoi în jur. Nicăieri nu era nici o vietate. Deodată, de sus, de pe euptor, sări cu pas uşor, elastic, o pisica.

— Pisica ! exclamă omul... Se vede că ăsta-i singurul suflet de prin locurile acestea.

Omul a rămas pe acolo şi şi-a întemeiat aşezare. Multă vreme singurul tovarăş i-a fost pisica. Ori de cîte ori pleca de acasă, la pescuit, omul îşi spunea: „Ei, acum c-am scăpat, să mă întorc la pisică“. Şi aşa, „Pisica“ a rămas numele acestei aşezări mai tîrziu, cînd alături de coliba răsări altă colibă, şi alta, şi alta...

Unde-s cei din sat?

Treburile m-au adus în zilele astea pe la Pisica. Ceea ce te izbeşte în această fierbinte zi de miez de vară este liniştea adîncă de care-i cuprins satul. Doar lătratul vreunui cîine sau cîte un ţînc care-şi face de joacă, rup liniştea. Unde-s oamenii din sat ? De bună seamă la cîmp sau pe Dunăre la pescuit. Nici la sediul gospodăriei nu-i nimeni. Numai o femeie bătrînă, îngrijitoare de păsări, vorbeşte cu orătăniile din jur, care se pare că-i înţeleg foarte bine graiul. La punctul pescăresc, tot nimeni. Am pornit să-i găsesc pe pescari. Şi i-am găsit. Erau din jurul Galaţiului, din comune dunărene. Toţi îşi depuneau rodul muncii lor la punctul pescăresc „Pisica“, în gheţarele cele mari, ca de acolo peştele să plece la centre de vînzare, la fabrica de conserve şi aşa mai departe. Pe înserat începe viaţa acolo, la punct. Cherhanagiul ia în primire peştele, inginerul dă sfaturi, dă veşti despre cele ce se petrec la centru.

„Lupi“ de apă... dulce

Vreau să vă povestesc despre cîţiva pescari pe care i-am întîlnit în larg, pe Dunăre. Adevăraţi „lupi“ de apă dulce. L-am cunoscut pe Cluger Piment, un om între două vîrste, cu pielea arsă de soare, cu ochii mici înconjuraţi de creţuri...

— In copilărie... eram doar de-o şchioapă cînd porneam cu taică-meu la pescuit, pe Dunăre, sau la baltă. Umblam zile întregi pe apă. Uneori, ploaia ne uda pînă la piele, alteori, serile, ne adunam în jurul focului, frigeam peşte şi ascultam poveşti. Mi-aduc aminte cum mi se făcea frică de cîte ori ascultam în întuneric despre vreun zmeu fioros, iar vîntul se juca prin stufăriş. La 16 ani, eram pescar în toată firea, cum s-ar zice. Am ieşit atunci în larg cu oamenii mai bătrîni. Pe atunci pescarii închiriau unelte, bărci de la stăpîni şi apoi dădeau dijmă... Ne luau şi pielea de pe noi.

Sandu Ion, care-i tovarăş de brigadă cu Piment, intră şi el în vorbă. Are ce povesti. Bunicul a fost pescar, tatăl la fel, iar fiul, pescar este.

— Da, spune el, îmi aduc aminte că vara, în zilele lui cuptor, apa era întinsă, fără undă pe cuprinsul ei. Degeaba ieşeam atunci în larg, că peştele nu se prindea. Aşteptam noaptea, să se răcorească şi, la lumina lunii, porneam. Nu scoteam nici unul nici o vorbă. „Oare acum' om avea noroc ?“... ne întrebam.

Dacă nu se prindea peşte, n-aveam ce da stăpînului. Uneori se întîmpla să avem plasele proaste şi o cît de mică deviaţie de la semn era de-ajuns pentru ca plasa să se rupă şi tot peştele să fugă. Şi atunci să te ţii harţă, necazuri şi cîte şi mai cîte. Dacă nu ne mai dădeau unelte, ce puteam face ? Şi iac-aşa te apucau bătrîneţile.

Şi acum?

— Şi acum ? nu mi-am putut reţine întrebarea.

— Acum sîntem în cooperativă. Lucrăm toată săptămîna. Cooperativa ne dă tot ce ne trebuie şi apoi, sîmbătă seara, plecăm acasă, la Zelău. Acolo ne aşteaptă nevestele, copiii.

Mai tîrziu a venit şi nea Culiţă şeful brigăzii. Purta un tricou alb şi avea o faţă lă[illegible]ă, bună. Hîtru şi bun de glume, aşa-l cunosc pescarii de pe Dunăre. Tocmai trăsese dintr-o barcă un peşte mare şi, cu multă îndemînare, îl curăţi şi-l despică.

„Ei, acum să vedeţi ce borş pescăresc facem“.

De lîngă foc priveam cum pescarii puneau ordine în colibele lor, meşterite în grabă, între copaci. De departe, amurgu' învăluia, albăstrui, Dunărea.

B. CARAGIALE



Proverbe populare din diferite ţări

Ori cît de lung e gîtul, tot capul e mai sus.

(AFRICA)

Un bun prieten este o adevărată comoară.

Este greu să-ţi faci un prieten chiar într-un an ; să-l jigneşti poţi s-o faci într-un minut.

O vorbă bună încălzeşte şi pe cel mai aprig ger.

Deşi conştiinţa n-are dinţi, ea poate totuşi să roadă cumplit.

(R. P. CHINEZA)

Viaţa minciunii este scurtă.

Un om de ştiinţă fără practică este o albină fără miere.

(TADJICHISTAN)

Mai bine să fii un fir de praf sub picioarele poporului tău decît un diamant pe inelul unui asupritor.

(R.P MONGOLA)

Viteazul moare o singură dată, fricosul de o mie de ori.

(R.S.S. CAZAHA)



GAROFIȚA

Am avut cîndva, în copilărie, o prietenă bună. O chema Eva.

Ne jucam, ne făceam lecțiile împreună. Ne iubeam foarte mult. Intr-o zi însă s-a sfîrșit prietenia noastră.

La noi în curte s-a mutat familia Török, care avea o cățelușă. Se numea Garofița. Era o cățelușă cam murdară și lățoasă, dar foarte veselă. S-a împrietenit curînd cu noi. Alerga fericită cînd ne jucam de-a prinselea și se ascundea și ea cînd ne jucam „de-a v-ați ascunselea". Ochii ei frumoși, buni, urmăreau totul cu inteligență. De la stăpînii ei însă, în loc de vorbă bună și mîncare, se alegea de cele mai multe ori cu ocări. Dar noi, copiii am primit-o numaidecît între noi și am îndrăgit-o. Un singur copil n-o putea suferi: Eva. De cîte ori o vedea pe Garofița, îi dădea una cu piciorul sau arunca în ea cu pietre.

— De ce nu-i dai pace? o întrebam. Nu ți-a făcut nimic și tu o bați.

— Ei, și ce dacă o bat? E doar o cățea scîrboasă.

Mă uitam la Eva cu mîhnire. Cum poate cineva să-i facă rău cuiva fără nici un motiv!

Mai tîrziu însă mi-am dat seama că Eva avea motiv să fie supărată pe Garofița. Pînă atunci Eva era în centrul atenției grupului nostru de copii. Era o fată veselă și avea jucării multe, cu care ne jucam și noi. Venind Garofița, noi am început să ne jucăm mai mult cu ea. Am lăsat-o pe Eva să se joace cu jucăriile ei și noi alergam toată ziua după Garofița. In inima Evei a încolțit un gînd rușinos de invidie față de mica vietate care ne cucerise cu giumbușlucurile ei. Eva a-nceput s-o bată și, pe ascuns, a vrut chiar să o alunge din curtea noastră. Noi am băgat de seamă asta și am început să o ocolim pe Eva.

Familia Török n-a locuit însă mult timp în curte la noi. S-a mutat, iar pe Garofița a lăsat-o. Cățelușa nu părea cîtuș de puțin necăjită pentru această schimbare. Se obișnuise cu copiii din curtea noastră. Și, pentru că se atașase cel mai mult de mine, noi i-am oferit adăpost.

Faptul acesta a supărat-o mult pe Eva.

— Dacă n-o gonești, nu mai vin niciodată la voi — spuse ea.

— Nu face nimic, am să vin eu la tine. Și m-am ținut de cuvînt, pentru că mă obișnuisem să-mi pregătesc lecțiile cu Eva.

Dar prietenia noastră nu mai era ca altădată. Nu ne mai vorbeam deschis și nici nu ne mai jucam împreună. Eu mă jucam cu copiii din curte și, bineînțeles, cu Garofița. Eva se uita la noi pe fereastră și se făcea că nu-i pasă de nimic. Eu însă știam că e foarte furioasă.



Margareta Gal

Intr-o bună zi, Garofița a născut patru cățel mici și drăgălași. Odată, cînd un om străin a intrat pe neașteptate în curtea noastră, Garofița s-a repezit la el; își temea cățeii. Nu s-a întîmplat însă nimic grav, căci maică-mea a strigat la ea și a potolit-o imediat. Străinul însă, chiar a doua zi l-a trimis pe slujbașul de la ecarisaj în curtea noastră.

Tocmai atunci s-a întors și Eva acasă. Ea l-a condus pe slujbaș drept la cățeii Garofiței.

— Bine, dar cîinele acesta nu are stăpîn? întrebă el. Noi nu putem lua decît cîinii vagabonzi.

— N-are, n-are — se repezi Eva speriată că planul ei nu se înfăptuiește. E vagabond s-a oploșit pe aci.

Știind bine că în momentul în care acesta se va apropia de cățel, Garofița va ieși din ascunzătoare să-i apere, slușbașul șiret, i-a vîrît pe cățel în căruța lui cu gratii, dar a lăsat ușa deschisă, iar el s-a ascuns.

Eu, neștiind ce se întîmplă afară și crezînd că slujbașul a plecat, i-am dat drumul cățelușei. Ea alergă de-a dreptul la locul unde știa cățeii și, negăsindu-i, începu să-i caute înnebunită.

Dădu apoi de căruța cu gratii și sări înăuntru. Prinse cu gura un cățel și țîșni cu el jos. Il duse în curte și reveni, să-l ia pe-al doilea. Dar tocmai cînd se pregătea să sară jos, slujbașul ieși la iveală, trase ușa, se sui pe capră și... pe-aci ți-e drumul.

Stăteam înmărmurită și priveam, pierdută, strada. Și, deodată, auzii pe cineva spunînd:

— Să-i fie rușine Evei...

„Deci ea a fost. Ea le-a ajutat celor de la ecarisaj să-mi prindă cățelușa" — mă gîndii eu cu amărăciune.

Alergai acasă la Eva. Tocmai își strîngea cărțile. Am rămas locului și am privit-o cu reproș. Și ea se uita la mine. Apoi, cu răutate în glas, mă întrebă:

— Ai venit să te joci?

Simții că mă îneacă lacrimile și mînia. Vocea îmi suna răgușită cînd îi strigai:

— Tu, tu, trădătoareo!

Niciodată n-am mai vorbit cu ea.



CIREȘILE de AUR

AL. MITRU

De mult, de mult, un împărat ședea încruntat pe jilțul său. Sfetnicii l-au întrebat atunci de ce e mînios.

— Țara asta merge prost, pentru că are prea mulți proști, a răspuns el. Și uite ce am hotărît. Să mergem, să-i căutăm pe proști și să-i scurtăm de capete. De vom găsi ici sau colea cîte un deștept, să-l dăruim cu cîte o pungă de galbeni. Ăștia sînt rari de tot...

Și plecară ei. Ajunseră în primul sat. La casa cea dintîi, în curte, un moșneag semăna sîmburi de cireși pe lîngă gard.

— Ce faci aici, moșnege? întrebă împăratul.

— Da' prost mai ești, îi dădu răspuns moșneagul. Nu vezi că semăn sîmburi de cireși?

— Așa e, zise împăratul, și-i dădu o pungă. Dar tu o să apuci, moșnege, să mai mănînci fructe din pomii ăștia? Nu ești tu prost că te mai ostenești?

— Mă încredințez că nu ai minte nici cît o gîză, grăi moșul. Ia socotește, ce se întîmpla dacă și străbunicii noștri gîndeau ca tine. Mai mîncam noi cireșe astăzi?

— I-adevărat, spuse împăratul, și-i dădu încă o pungă.

Moșul luă punga și rosti:

— Aceștia sînt precum se vede cireși de aur, dar de la proști...

Atunci împăratul, strîngîndu-și sfetnicii, a plecat iute, ca să nu-i mai dea încă o pungă.

A înțeles că proștii sînt în altă parte, nu unde-i căuta el.

Rezumatul capitolului precedent

Primul grup de străjeri trimis de Kàrdos pentru a-l prinde pe iobagii fugiți, suferă o înfrîngere rușinoasă pe podețul de peste mlaștină. Spre a-și salva viața, străjerii sînt nevoiți ca, la ordinul transmis de iobagi, să-și lase hainele și armele pe podeț. Ei se întorc la castel acoperiți cu frunze, spre hazul tuturor.

ARCAȘUL NEGRU

POVESTIRE DE A. WEISS — DESENE DE Z. IULIAN



CLUBUL CURIOȘILOR

PRIN JUNGLA INDONEZIEI

In foarte multe scrisori sosite la redacție, copiii — „curioșii" noștri — ne cer să publicăm documentare despre călătorii îndepărtate, despre păduri fără sfîrșit, populate de oameni necunoscuți și animale sălbatice.

Clubul curioșilor, dorind să satisfacă măcar o parte din cerințele membrilor săi, s-a adresat tov. ing. Nicolae Dobrescu, care, anul trecut, împreună cu alți 3 specialiști romîni, a făcut o călătorie de cercetare prin Indonezia, care a durat 113 zile.

Iată, pe scurt, cîte ceva din cele povestite de tovarășul ing. Dobrescu.

* * *

SOSIREA



O boltă de un albastru strălucitor peste verdele de smarald al munților maiestuoși, care se înalță deasupra junglei tropicale. Aceasta e Indonezia.

La Djakarta, capitala țării, am sosit într-un asfințit de soare, la 25 iulie 1956. De cum am coborît din avion, pe pista încinsă a aerodromului, aveam impresia că ne aflăm într-o baie de aburi. Totul în jurul nostru era încins, părea că fierbe, se topește... Și doar temperatura nu era mare; privesc termometrul de pe aerodrom: +36°C! Temperatura obișnuită și la noi! Atunci de unde zăpușeala asta îngrozitoare?

...Dar despre acest lucru ne-am lămurit mai apoi cînd, pășind în adîncul junglei, am găsit o umezeală a aerului de 95 la sută.

GÎNDURI...

Cînd poposești la tine în țară, după o călătorie lungă, simți o bucurie fără margini, vecină cu fericirea deplină: e mulțumirea călătorului care a reușit să învingă neplăcerile depărtării, drumul, e bucuria regăsirii cu cei dragi... La sosirea noastră în Indonezia însă, simțeam un fel de moleșeală sufletească, un fel de greutate în mișcare, dorul după țară și familie... Ne gîndeam: oare cum vom fi primiți de localnici? Vom reuși să înfruntăm piedicile junglei? Ne vom putea duce la bun sfîrșit sarcina?

Poate că nu ne-am gîndit chiar așa cum vă povestesc acum, dar în linii mari, acestea ne-au fost gîndurile. Curînd însă, dorul de țară — pe care tot aveam s-o revedem mai tîrziu — moleșeala datorită temperaturii, teama de misterioasa junglă, toate aveau să pălească pe lîngă dorința noastră de a ajuta cu cît de puțin poporul indonezian, de curînd eliberat din lanțurile asupririi coloniale, să-și construiască țara, să găsească și să valorifice nenumăratele bogății ale solului patriei sale...

JUNGLA

Pătrunzind chiar și numai cîțiva kilometri în adîncul junglei, pentru un străin, impresia e aproape copleșitoare. Ai în față un aspect de vegetație extraordinar de bogată, încălzită veșnic de lumina soarelui: e abundența, luxurianța tropicală... Copaci uriași, verzi, împiedică pătrunderea razelor de soare; de aceea, plantele agățătoare de dedesubtul lor, din lipsă de lumină și spațiu, simt nevoia să se cațere pe trupurile acestor arbori-giganți, pînă la crengile lor cele mai de sus. Milioane de vietăți își semnalizează prezența la tot pasul, începînd de la bîzîituri pe tonuri diferite, pînă la răgetele fioroase de luptă, ale tigrului și leopardului.



Jungla te înspăimîntă — dar numai pentru început; căci odată ce i-ai cunoscut cît de cît viața, te învăluie cu miile ei de tentacule neștiute și ademenitoare, te atrage și te ispitește spre inima ei, te îndeamnă s-o cunoști, să-i afli tainele, și s-o cucerești...

URMAȘI AI ANTROPOFAGILOR?

Dar jungla e o împărăție și a oamenilor — triburile de băștinași care locuiesc aci. In adîncurile pădurii, la sute de mile de așezările complet civilizate, sînt triburi care mai au încă în tradiție cultul morților și credința în mai mulți zei.

Odată, abătîndu-ne de pe șoseaua Tarutung—Sibolga și afundîndu-ne în inima junglei, am dat de unul din triburile de urmași ai antropofagilor. Locuitorii tribului ne-au primit mai întîi bănuitori. Un bătrîn voinic, cu un aer distins, probabil șeful tribului, a pășit spre noi plin de demnitate. Prin intermediul călăuzei, care le cunoștea graiul, bătrînul șef se interesă, cu o privire nu tocmai binevoitoare, de scopul în care călătoresc albii prin aceste locuri. Albii — eram noi. Se simțea în vocea lui — deși reținut — un ton plin de ură, urmă a vechilor fărădelegi făptuite de colonizatorii olandezi.

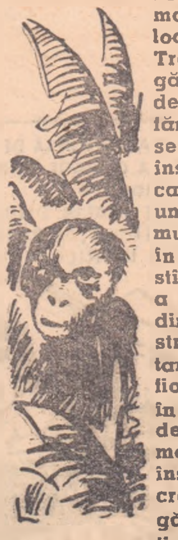
Călăuza le vorbi însă de dorința noastră de a descoperi pe solul Indoneziei zăcăminte de calcar, despre dorința țării din partea căreia veneam de a-i ajuta pe indonezieni să construiască o mare fabrică de ciment în inima junglei. Fabrica aceasta va fi furnizată în întregime de către țara noastră. Simțind atitudinea noastră binevoitoare, băștinașii au început să se arate prietenoși. Cîțiva dintre ei chiar se oferiră să ne conducă în locuri numai de ei știute, pe malurile unor rîuri cu calcar. Nu vă mai spun că atunci cînd am încercat să le plătim pentru serviciul adus, băștinașii s-au arătat jigniți:

— Noi indonezieni. Voi prieteni la noi. Voi venit ajută la noi, noi atunci ajutat la voi. Nu trebuie plata... — s-a exprimat, într-o olandeză stricată, învățată cine știe cînd și cum, bătrînul șef de trib.

Vechile cranii uscate, care se mai întrevăd acum la unele colibe au rămas doar un semn sfînt, care dovedește însă antropofagia vechilor locuitori ai tribului. Dar obiceiul acelor vremi a rămas acum numai în legendele bătrînilor...

OMUL PĂDURILOR — URANGUTANUL

...Trecusem de acum din jungla de șes în cea de munte. Nu mai întîlneam decît familii de maimuțe mai mari, de culoare brun-închis. Treceau în cete gălăgioase pe deasupra noastră fără a ne lua în seamă. Intr-o zi însă, pe cînd urcam spre izvorul unui pîrîu de pe muntele Sigoelan, în căutare de stînci calcaroase, a țîșnit din desiș, direct în fața noastră, un urangutan. Cu un strigăt fioros, se aruncă în frunzișul de deasupra. Din momentul acela ne însoți, sărind din creangă în creangă, pînă seara tîrziu. Era furios pe noi, probabil din pricină că i-am încălcat împărăția. Intr-o vreme, începu chiar să ne „bombardeze" cu papaia (un fel de pepeni galbeni dar care cresc în copaci) iar seara, la despărțire, pe cînd noi ne întorceam în tabără, părăsind porțiunea de junglă ce-i aparținea, urangutanul scoase un strigăt victorios de bucurie, probabil pentru că a scăpat de nepoftiți.



De fapt, asta a fost și ultima întîmplare mai... aventuroasă!

. . . .

Nu știu dacă tov. ing. Dobrescu are dreptate. Cred însă că dacă ar povesti toate cele văzute și trăite în junglă, ar trebui să se scrie o carte întreagă. Lucru care, vă dați seama, depășește... spațiul gazetei noastre.

Să-i mulțumim însă și pentru atîta tovarășului inginer.

EMIL EMANOIL



Concursul revistei indiene „Shankar's Weekly"

Revista indiană „Shankar's Weekly" a organizat un concurs internațional de desene și lucrări literare executate de copii, la care a participat și țara noastră. Trei din desenele executate de copiii din R.P.R. au fost premiate. Lucrările vor fi expuse la expoziția de la Bombay.

Marite Lapins, în vîrstă de 13 ani din Australia, a primit „medalia de aur" pentru lucrarea „In împărăția mea".

IN IMPARAȚIA MEA
— Fragment —

Cocoțată pe o creangă a arborelui stufos de cauciuc, Marnie, îmbrăcată ușor, își legăna veselă picioarele arse de soare. In jurul ei, o mulțime de flori mari, strălucitor colorate, își împrăștiau polenul pe pămîntul liniștit.

Pe neașteptate, un foșnet slab în iarba uscată îi atrase atenția. Nu de frică, ci de curiozitate, ochii i se măriră puțin. Un corp lung, mlădios se mișca pe pămînt. Ridicîndu-și capul, cerceta în jurul-i cu un aer semeț, dar neobservînd nimic care să-i trezească interesul, trecu încet mai departe.

Marnie sări jos de pe creanga copacului și se îndreptă spre casă.

Ascunsă adînc în mijlocul pădurii, se afla căsuța cu verande mari. O uriașă creangă însorită își arunca umbra asupra locuinței. Tatăl ei era convins că, pentru siguranța casei, copacul aplecat asupră-i era o primejdie. Maică-sa însă îndrăgise așa de mult copacul încît nici nu și-l putea închipui vreodată tăiat. Din această pricină, el rămînea mai departe plin de freamăt, măreț, dar primejdios.

Marnie intră în căsuță. Mama ei citea o scrisoare:

— Dragă Marnie, tatăl tău și cu mine am ajuns la concluzia că trebuie să mergi la școală, să-ți termini educația. Am scris mai demult școlii, iar astăzi am primit răspunsul.

Marnie privi un timp în tăcere, apoi se întoarse și plecă în crîngul prieten. Aici se întinse și, plictisită și tristă, începu să se gîndească.

Noaptea blîndă se apropia. Era un minunat apus de soare cald și liniștit, încît îți se părea că și pămîntul s-a oprit.

Incet, Marnie, se ridică, îndreptîndu-se din nou spre casă.



Rotundu Doina, *— 11 ani — „Omul de zăpadă".*

Stănescu Maria, — 13 ani — „Muncitorii electricieni"



Sport

Incheierea anului de învățămînt universitar...

...a avut loc duminică 30 iunie pe stadionul „23 August" din București. In fața cîtorva zeci de mii de spectatori au defilat studenți de la facultățile și institutele din București, precum și delegații ale facultăților și institutelor din alte orașe ale țării. Cu prilejul acestei festivități, a vorbit tov. Ion Iliescu, președintele Uniunii Asociațiilor de Studenți din Romînia și secretar al C.C. al U.T.M. și tovarășul C. Nicuță, adjunct al ministrului învățămîntului și culturii.

După defilare a urmat meciul de fotbal între echipele Știința Cluj și echipa cehoslovacă Spartak Hradek Kralove, care s-a terminat cu rezultatul de 2—0 în favoarea clujenilor. In încheiere, s-a disputat meciul C.C.A.—Energia Ploești, în cadrul ultimei etape a „Cupei primăverii". C.C.A. a dispus de Energia Ploești cu scorul de 3—0 (la pauză 1—0).

„Ziua sportului școlar"

La 29 iunie 1957, în toată țara, au avut loc manifestări în cadrul „Zilei sportului școlar". In București, au fost evidențiate un număr de școli pentru activitatea sportivă desfășurată în timpul anului Aceste școli sînt următoarele: Școala medie I.L. Caragiale și Școala pedagogică Rusă din raionul I. V. Stalin; Școlile medii nr. 10,11 și 12 din raionul 1 Mai; Școala medie nr. 15 raionul 23 August; Școlile medii nr. 16 și 17 din raionul T. Vladimirescu; Școlile medii nr. 18 și 20 din raionul N. Bălcescu; Școlile medii nr. 22 și 23 din raionul V. I. Lenin; Școlile medii nr. 1 și 24 din raionul Gh. Dej și Școlile medii nr 3 și 4 din raionul Grivița Roșie.

Despre un barcagiu, despre sfeclă şi despre cei mai tineri colectivişti...

— Eu zic să mergem la cîmp, că aici la sediu, după cum vedeţi, nu mai e decît contabilul şi portarul, îmi spuse tovarăşul Grăjdean, brigadierul colectivei.

De-a lungul Mureşului, pe o întindere de 4 hectare, se înşirau rînduri de cartofi în cuiburi mari, printre care îşi făcuseră loc şi nepoftitele buruieni. Dar nici o grijă. Colectivista Oprea Nastasia învîrtea vînjos sapa printre cuiburi de parcă dobora nişte vrăjmaşi. Şi nu era singura care se îngrijea de tăiatul buruienilor. Mai erau Zöld Ştefan, Zöld Carolina iar puţin mai încolo de ei, se ţinea în rînd cu mama şi tatăl său pionierul Moldovan Francisc.

— Lotul gospodăriei se întinde şi peste Mureş, tovarăşe brigadier?

— Da, acolo e partea cea mai mare.

Şi Moş Ciurcui, un om cu părul argintat, cu sprîncenele stufoase, şi ochi pătrunzători, dădu drumul la barcă, să ne treacă pe celălalt mal. Primul lucru ce ne-a întîmpinat acolo a fost un lan de frunze dantelate. Am dat glas mirării:

— Aţi pus sfeclă chiar aici, la mal?

— Moş Ciurcui Alexandru a pus-o, şi tot el o îngrijeşte. Spune că nu se simte bine cînd ceilalţi muncesc, iar el stă numai cu barca. Că vrea să mai facă ceva, după puterile lui, îmi răspunse brigadierul

De pe malul pe care trecusem, vedeam grîul, care încingea ca un brîu, aproape tot lotul gospodăriei.

In mijloc se aflau ogoarele cu porumb şi floarea soarelui, răsărită din sămînţă „Jdanov" care face o singură pălărie şi bobul foarte mare. Aici „căpăleau" (săpau) Oprea Gheorghe şi Oprea Maria, Boţoc Simion şi Boţoc Ileana şi nu se lăsa mai prejos nici Boţoc Pavel, pionier în clasa a III-a.

— Ascultă, Pavele, ce-ţi trebuie ţie să sapi pe căldura asta, cînd ai Mureşul aproape? îl ispitii eu.

— Da, şi dacă-i aproape? Anul trecut, cînd am ajutat şi eu, tăticu a avut cu 30 zile muncă mai mult; anul ăsta vreau să fac 50, şi-apoi trebuie să terminăm repede aici, ca să mergem la sfecla de zahăr.

— Aveţi şi sfeclă de zahăr?

— 10 hectare. Şi ne aduce cel mai bun venit. Am avut însă de furcă din cauza Mureşului, care a inundat-o toată. Dar am făcut repede şanţuri de scurgere, aşa că n-a stricat-o, numai că a întîrziat săpatul ei. Dacă vreţi, să mergem şi acolo. Acolo-s cei mai mulţi oameni.

In drum, am trecut şi pe la grîu. L-am întrebat pe brigadier ce specie de grîu este, dar el nu mi-a răspuns. Mă uit în urmă, şi ia-l de unde nu-i. Il strig, însă nu-i aud decît vocea. Era în grîu. Abia cînd a ieşit din el l-am zărit.

— Vedeţi ce bob mare are? şi-mi întinse un spic.

Mă gîndeam să-l întreb pe brigadier cum lucrează colectiviştii. Dar era inutil. Holdele mari şi foarte bine îngrijite arătau singure hărnicia şi tragerea de inimă cu care lucrează colectiviştii, de la mic la mai vîrstnic, cele 223 ha ale G.A.C. „Vasile Roaită" din comuna Petelea, raionul Reghin.

D. TRAISTARU

FESTIVAL 1957

Nu e un vis...

Muncitoarea Odette Dètieux are 15 ani şi locuieşte în orăşelul muncitoresc Aleforville. La concursul ce s-a desfăşurat în întreaga Franţă pentru difuzarea gazetei „Fetele Franţei", Odette a ieşit cîştigătoare. Răsplata pentru acest succes este o călătorie la Festivalul de la Moscova, Ce înseamnă aceasta pentru Odette ne-o spune chiar ea, în declaraţia făcută unui corespondent al gazetei „Festival": „Sînt fericită că la 15 ani voi face această minunată călătorie la Moscova. Cînd am aflat de victoria mea la concurs, credeam că totul nu e decît un vis...".

Casa radiofoniei

Intr-o casă mare ce se află în piaţa Puşkin din Moscova, se lucrează intens la amenajarea „Casei radiofoniei". Aci se construiesc pentru corespondenţii străini 8 studiouri radiofonice, 26 birouri redacţionale şi o sală pentru conferinţe de presă. Toate încăperile vor fi înzestrate cu tehnica cea mai modernă. Din orice punct al Moscovei vor putea fi transmise aici spectacolele participanţilor care apoi vor fi reproduse şi difuzate prin eter, în întreaga lume.



★

Şi tinerii sculptori pregătesc pentru Festival frumoase lucrări de artă.

Tinerii de la fabrica „Krasnîi proletari" (Proletarul roşu) au organizat o reuniune artistică) în cinstea Festivalului.

★



Pe marele stadion

Tot la Moscova, la 29 iulie, pe stadionul central „V. I. Lenin" va începe cea de a treia ediţie a jocurilor sportive internaţionale ale tineretului. Nenumăraţi campioni şi fruntaşi ai sportului din lumea întreagă şi-au anunţat pînă acum participarea. Din Japonia vor veni cei mai buni gimnaşti: Ono, Takemoto şi Kuboto. Din Los Angeles va participa Perry O'Bryn, recordmanul lumii la aruncarea ghiulelei. Din India va veni cea mai puternică echipă de hochei pe iarbă.

...Şi alte veşti

● *In Bolivia a avut loc un concurs pe întreaga ţară pentru cea mai bună execuţie a muzicii populare naţionale şi un concurs literar. Cei mai buni interpreţi şi autorii celor mai frumoase lucrări literare vor pleca la Moscova.*

● *Tinerii din Elveţia au hotărît să vină în ajutorul tineretului din Guadelupa care va participa la Festival, prin organizarea „Fondului elveţian al Festivalului".*

● *La Montevideo, în fiecare marţi şi joi, se transmite la posturile de radio o emisiune închinată Festivalului*

● *Tineretul din Suedia a hotărît să strîngă cel puţin 7000 de dolari pentru a veni în ajutorul tinerilor din Sudan care vor participa la cel de al VI-lea Festival.*

ŞTIRI ★ ŞTIRI ★ ŞTIRI ★ ŞTIRI ★ ŞTIRI ★ ŞTIRI ★ ŞTIRI

45.000 de muncitori au participat în luna iunie la valul de greve dezlănţuit în Belgia, pentru majorarea salariilor şi îmbunătăţirea condiţiilor de muncă.

Arheolog şi contrabandist? S-ar părea că nu e cu putinţă. Omul de ştiinţă se presupune că e o persoană de înaltă moralitate. Şi totuşi, arheologul american Ch. Newsis a fost arestat pe aerodromul din Cairo, pentru contrabandă. El încerca să scoată pe furiş din Egipt opere de artă din vremea faraonilor, de o valoare excepţională.

In jurul lui 15 iulie va sosi la Constanţa goeleta „Wilhelm Pieck" din R. D. Germană. Vasul — o navă şcoală, cu vele şi motor — se află într-o croazieră prin Baltica, Oceanul Atlantic, Mediterana şi Marea Neagră, şi are pe bord tineri sportivi nautici germani. Croaziera se desfăşoară sub semnul celui de al VI-lea Festival şi urmăreşte strîngerea legăturilor cu organizaţiile frăţeşti de tineret din ţările de democraţie populară.

„Statistica morţii", aşa se intitulează un articol din ziarul englez „Tribune". Datele reproduse în articol arată că în Anglia se întîmplă în fiecare an circa 750.000 de accidente de muncă, dintre care 2.000 sînt mortale.



In acest capitol, dragi cititori, aţi pierdut fericitul prilej de a vă desfăta cu o descriere de natură. Era vorba de fermecatele şi tainicile privelişti ce se deapănă ochiului pe drumul de la Mănăstirea Neamţului la Tîrgu Neamţ. Cetini topite în ceaţă verzuie, fîntîni singuratice, dangăt stins de clopote în amurg...

Ei, dar ne-au fost potrivnice împrejurările şi fila de carnet destinată acestor însemnări de pomină a rămas albă. Fiindcă drumul către Tîrgu Neamţ l-am făcut, dragi prieteni, pe spinarea de mamut a unui autocamion plin cu buşteni. Echilibrul menţinut cu greu pe trunchiurile rotunde şi alunecoase, mîndreţea noastră de umbrelă pierdută pe veci, încă nu ne-ar fi mîhnit într-atît încît să nu mai preţuim natura. Dar înaintea noastră mai gîfîiau trei maşini care stîrneau cu furie vălătuci uriaşi de praf înecăcios. Astfel, călătoria s-a petrecut cu într-un submarin fără periscop. Abia cînd am poposit la marginea orăşelului, izbăviţi de colb, ne-a licărit în gene argintul Ozanei. Desigur, numele apei acesteia, nume drag şi legănat, va deştepta în amintire întîmplările vechi despre Nică a lui Ştefan a Petrii, ştiut mai apoi sub numele de Ion Creangă. Fiindcă Humuleştiul neuitatului povestitor se înşiruie şi el, domol ca apa Ozanei, pînă către marginea Tîrgului Neamţ. Iar noi poposisem chiar acolo unde, tot într-o zi de vară ca asta, Nică, rămas gol goluţ la scaldă, a stat tupilat pe sub sălcii pînă seara. Ceva mai încolo, după o răscruce, se afla casa în care a copilărit meşterul făurar de poveşti şi, cu ochii închişi, prin pînza gîndului, am zărit teiul în care cînta de cu noapte pîrdalnica de pupăză. Cîtă duioşie nu ne-a înpresurat aici şi cîte păţanii n-am retrăit... Le cunoaşteţi voi bine de la Moş Creangă, nu-i locul să vi le reamintim. Vă vom istorisi mai degrabă o întîmplare a zilelor noastre. Ne va îngădui şi se va bucura marele humuleştean, că îi erau dragi mai cu seamă poveştile adevărate.

FIRUL INTIMPLĂRII...

...s-a depănat tot pe locurile acestea, la poalele munţilor, într-un sat pe nume Gîrleni. Este acolo o staţiune silvică, înconjurată de un întins parc natural. Inginerii, tehnicienii de-aici, îndrăgostiţi ai pădurilor, veghează şi ocrotesc cu pricepere vegetaţia seculară. Şi mai ocrotesc ceva: animalele multe ale pădurii, care au găsit aici bun adăpost fiindcă, ştiut este, în parcurile naturale vînatul e interzis. Aşa se face că, tînăra ingineră Emilia C. a crescut la locuinţa ei din marginea pădurii doi pui de căprioară, orfani. Puii au crescut şi destinul lor i-a chemat... Intr-o zi s-au pierdut în hăţişuri.

Ziceam mai sus că sălbăticiunile de-aci n-au a se teme de vînători. Dar mai sînt şi alţi duşmani: fiarele de pradă, dintre care cea mai sîngeroasă e lupul. Şi iată că iarna trecută, într-o noapte viforoasă, de smoală, inginera noastră a auzit pe lîngă gard bocănituri de copite, iar cîinii au început să latre furioşi. Ce se întîmplase? Unul din cei doi pui, devenit acum o căprioară de toată frumuseţea, fusese încolţit de lup. Alergînd desperat printre crengile care-l sîngerau, şi-a amintit într-o fulgerare de mîinile pline de blîndeţe care-l crescuseră. Şi a căutat scăpare într-acolo. Poarta însă era închisă. Atunci a început o goană pe viaţă şi pe moarte în jurul ulucilor. Inginera a ieşit cu felinarul, a văzut, a înţeles. Fără să pregete, fără să şovăie o clipă în faţa primejdiei, a apucat o secure şi a dat fuga prin omăt şi noapte, să ţină calea fiarei flămînde. N-a izbutit s-o răpuie, dar a alungat-o, cu securea şi cu cîinii, înapoi în hăţişul nepătruns.

Cuvintele sînt palide, sărace. Şi nu mai e nevoie de ele ca în amintirea fiecăruia din voi, prieteni, să trăiască întîmplarea aceasta, povestea aceasta adevărată despre o căprioară şi despre o inimă vitează de fată...

VASILE MĂNUCEANU



Popescu-Paiu'

Schița de mai jos o puteți interpreta sub formă de scenetă. Personaje: Băiatul de serviciu, Mama lui Popescu. Decoruri: Un telefon, două mese despărțite între ele printr-un paravan sau cearșaf.

Cald. Zăpușeală. Cei doi pionieri de serviciu pe tabără s-au refugiat în cabinetul directorului, unde joacă țintar. Deodată, sună telefonul. Unul dintre ei ridică receptorul:

— Alo!

— Alo, tabăra de pionieri „Ilie Pintilie"? întreabă o voce de femeie, o voce ascuțită și foarte afectată.

— Da!

— Vreau să vorbesc cu băiatul meu, Popescu Ion!

— Copiii sînt cu toții la plajă. Plaja e cam departe. Reveniți la amiază.

— Vorbesc de la București, băiete. Spune-mi măcar dumneata: ce mai face băiatul meu?

— Nu știu care e. Avem vreo zece Popești!

— Ți-l descriu îndată. Alo, e un băiat foarte frumos. Acum îl știi?

— Nu. Nu mă pricep, n-am observat. E și greu; Popeștii s-au pîrlit îngrozitor la soare, seamănă între ei ca frații gemeni.

— Alo, băiatul meu nu seamănă cu nimeni! E foarte fin și delicat. La masă de pildă, nu mănîncă orice!

— Popeștii noștri nu-s mofturoși! Dimpotrivă, au o poftă cumplită de mîncare. Cer de fiecare dată și supliment. S-au îngrășat ca niște purcei!

— Alo, fii, te rog, politicos; băiatul meu s-ar supăra dacă te-ar auzi, e foarte sensibil, din nimica începe să plîngă!

— Sensibil? Plînge? Popeștii noștri nu-s deloc sensibili! Sînt niște bătăuși clasa-ntîi!

— Vai de mine! Alo, bătăuși, ai spus? Sărăcuțul de fiu-meu, pe ce mîini a încăput... El, care-i atît de slăbuț, încît nici șireturile de la pantofi nu și le leagă singur...

— Alo, tovarășă, în privința șireturilor nu vă pot spune nimic precis, întrucît la noi, la mare, se poartă mai mult picioare goale. Pot să vă încredințez însă că în privința nasturilor rupți ori a cîrpiturilor, acestea sînt lipsuri pe care Popeștii și le remediază singuri, cu mijloace personale.

— Alo, dar după cîte mi-ai spus, îmi dau seama că fiul meu nici nu e acolo. Ce mă fac, doamne? Unde-i copilul meu? Unde a dispărut? Și cînd te gîndești că astăzi e ziua lui și că i-am telefonat ca să-l felicit! Vai, nenorocire mie! Ce-mi rămîne de...

— Alo, ați spus că azi e ziua lui?

— Da, nefericita de mine. Ce să mă fac, ce...

— Alo, totul e limpede! Acum știu despre care dintre Popești e vorba: despre Popescu — Paiu'! M-am lămurit, vi-l dau numaidecît la aparat. Il chem repede, că-i aici, la bucătărie!

— Unde?!

— La bucătărie, curăță cartofi pentru prăjit. E specialitatea taberei. Ne dăm în vînt după cartofi prăjiți. Fiul dumneavoastră e cel mai pasionat. De aceea l-am și poreclit Popescu-Paiu'. El a învățat să curețe cartofii mai bine decît șeful bucătar. Pentru că azi e ziua lui, Popescu al dumneavoastră a cerut să facă de serviciu peste rînd, ca să ne trateze la prînz cu cartofi pai, așa cum numai el știe să-i facă. Uf, bine că s-a isprăvit. Așteptați o clipă... Popesculeeee, mă, Paiuleee, la telefon!

AL. O. ZOTTA

SOLUȚIA a fost găsită

Biletul pe care Tudorel i-l strecurase Anișoarei în timpul mesei de prînz cuprindea puține cuvinte: „După amiază, tabăra merge la film. Vezi, să vii și tu". Atît. Dar de-ajuns... De-ajuns pentru ca fetele de lîngă Anișoara să dea acestui bilețel inofensiv înfricoșătorul și misteriosul calificativ de „scrisoare de dragoste". A fost destul ca aceste fete cumsecade să-l citească peste umărul destinatarei, pentru ca, douăzeci de minute mai tîrziu, întreaga tabără să afle că (atențiune, atențiune, nemaivăzut, nemaiauzit!) Tudorel e îndrăgostit de Anișoara, nu mai poate după el...

Incepînd din clipa aceea, în dormitorul băieților apăru o copioasă sursă de material pentru tot soiul de glume nesărate: Tudorel. Nici dormitorul fetelor nu rămase fără prilejul de a-și dovedi aptitudinile în domeniul umorului: Anișoara deveni calul de bătaie al tuturor glumelor, cu care de obicei începea și se încheia fiecare zi.

Trecu o săptămînă dar lanțul ironiilor nu se curmă, ci continuă să-i supere mai departe și din ce în ce mai mult pe „îndrăgostiții" noștri. In cele din urmă, între Tudorel și Anișoara avu loc o convorbire pe care o redau mai jos cu fidelitate.

— Uite ce, Anișoara, te rog să nu mai fii îndrăgostită de mine. Rîd băieții...

— Nu ți-e rușine? Eu, îndrăgostită de tine?

— Tu!

— Ba tu ești îndrăgostit de mine, dacă vrei să știi!

— Ba tu!

— Ba tu!

— Ascultă, nu te încăpățîna că... dau!

— Nici nu mă pot aștepta la altceva din partea unui îndrăgostit!

— Bagă de seamă, eu cînd mă enervez, sînt rău! Ți-am spus să nu mă faci îndrăgostit!

— Crezi că mi-e frică de tine? Uite că te fac: îndrăgostitule! Indrăgostitule!

— Cine zice ăla e!

— Tu ai zis mai întîi!

— Ba tu!

— Tudorel, uite ce e, pace; și-așa sîntem destul de necăjiți. Să încercăm să scăpăm de necazuri. Deci, hai să nu mai fim îndrăgostiți!

— Da... Și cum să facem?

— Știu și eu... Stai să mă gîndesc puțin.

— Gîndește-te.

— Tu n-ai nici o ideie?

— Ț-ț. Dar tu?

— Deocamdată, nici eu.

— Să ne mai gîndim.

— Am găsit: nu mai mergem împreună la film!

— Bravo, Anișoaro, asta-i o soluție într-adevăr bună. Eu, la urma urmelor, n-am să mă mai duc deloc.

— Nici eu! Dă-l încolo de film, mă dor ochii. Nu mă mai duc.

Soluția a fost găsită.

— Perfect. Am bănuit c-o să ne înțelegem!

— Ei, ce să-i faci, Tudorele, așa-i viața! Bine c-am scăpat!

Slavă domnului! Acum, hai să mergem după fragi!



S. ALEXANDRU

JOCURI DISTRACTIVE

Joc literar

Organizînd acest joc o să vă puneți la încercare perspicacitatea și cunoștințele de limba romînă. Unul din participanți se va depărta de pionierii așezați în jurul focului de tabără iar ceilalți vor găsi, în comun, un proverb sau un vers, dintr-o poezie cunoscută de toți (de pildă: „A fost odată ca-n povești, a fost ca niciodată" din „Luceafărul" de M. Eminescu). Jucătorii vor trebui să împartă aceste versuri în grupe, dar în ordinea în care se succed ele în vers și să le „ascundă" cu multă îndemînare în fraze sau propoziții. Acest lucru se poate face în felul următor: versurile de mai sus se pot împărți în următoarele patru grupe de cuvinte: 1. A fost o dată, 2. Ca-n povești, 3. A fost, 4. Ca niciodată. Jucătorul care s-a depărtat este apoi chemat, iar ceilalți participanți îi spun fraze, propoziții (în cazul nostru 4) în care se află ascuns cîte un grup de cuvinte. De exemplu: „Ionel își pregătește de obicei bine temele, totuși el a fost odată mustrat de profesor pentru că a uitat să-și scrie o problemă". După prezentarea fiecărei fraze, jucătorii vor face cîte o mică pauză pentru a da timp de gîndire colegului lor. Cînd versul ascuns cu dibăcie, a fost prezentat, cel care ghicește este anunțat. El va trebui să găsească, cît mai repede grupele de cuvinte ce formează versul și să spună ce poet le-a scris. Jucătorul care a reușit să descopere versul primește 2 puncte, cel care spune și titlul poeziei — 4 puncte, iar cel ce indică și autorul — 5 puncte.

Cîștigător este declarat acela care o b ț i n e cele mai multe puncte.



Clopoțelul te demască!



Jucătorii formează un cerc în interiorul căruia trec 4 participanți. La 3 dintre aceștia li se leagă ochii, iar celui de-al patrulea i se leagă de picior un clopoțel. La un semnal al arbitrului, jucătorul cu clopoțelul începe să fugă înăuntrul cercului, iar „Babele oarbe" auzind clinchetul, încearcă să-l prindă. Lucrul acesta nu este însă chiar atît de ușor. „Clopoțelul" se poate strecura printre „Babele oarbe" sau poate recurge la alte șiretlicuri care vor deruta și crea multe situații hazlii. Se va întîmpla, nu o dată, ca „Babele oarbe" să se prindă... între ele.

In momentul în care „Clopoțelul" a fost prins „Baba oarbă", care l-a reținut, îi ia locul iar jucătorul „Clopoțel" trece în rîndul celora care formează cercul. Un alt participant va intra în joc ca „Babă oarbă" și întrecerea va continua.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București Piața „Scînteii" tel 7 60 10; 7 61 00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".